

Світи розділяються на 38-й паралелі

— Ти прийшла сюди до своєї матері? — формально запитав охоронець, адже він знав, чому я прийшла; я робила це щодня.

— Так, пане, — відповідала я своїм тихим голосом.

— Зачекай тут, — наказав він батьківським тоном, — я зараз її покличу. Хочеш цукерку?

1948 року, коли утиски релігій з боку Комуністичної партії Північної Кореї сягнули апогею, моїх матір і бабусю заарештували майже на два тижні за те, що були прихожанами Церкви всередині лона. Мені на ту пору було п'ять років, і я ходила до в'язниці, щоб побачити маму. Охоронці приязно ставилися до мене, бо я була чемною і ввічливою. Навіть ці суворі комуністи, коли бачили мене, то пригощали фруктами чи цукерками.

Я не можу пояснити, чому влада звільнила їх, адже компартія тоді дедалі більше придушувала релігійну діяльність. Можливо, це сталося, бо вони піклувалися про мене. Позитивним було і те, що ув'язнення переконало мою бабусю: заради спокійного життя, а надто життя віри, вони мають переїхати до Південної Кореї. Позаяк Хо Хо Бін ще перебувала у в'язниці, моя мати вагалася щодо цього, але бабуса вмовила її піти.

«Якщо ми залишимося тут», — міркувала вона, — ми померемо ще до того, як зустрінемо Господа. Щойно ми потрапимо до Південної Кореї та зустрінемось із Сун Джоном — зрозуміємо правильний шлях». Згадка про молодшого брата, мого дядька Хон Сун Джона, який готувався стати лікарем на Півдні, вплинула на мою маму. Вона вже почала поступатися, та навела ще останній аргумент: «Як ми подамося туди,

якщо не знаємо, куди саме потрібно йти? Нам навіть ніде зупинитися».

Бабуся глибоко вдихнула і твердо сказала: «Ми все одно повинні вирушати. Бог захистить нас».

Дідусь не пішов із нами. Як і багато інших, він отримав одкровення, що Пхеньян — «Едемський палац», тож твердо вирішив залишитися охороняти його. Однак дружину та доньку заохочував податися на Південь. Мета маминого життя — зустрітися з Господом під час Другого пришествя в Пхеньяні. Вона молилася кілька днів і ночей, перед тим як нарешті погодитися піти в Південну Корею, і зробила такий крок за умови, що це буде тимчасово.

На щастя, ми отримали звістку про те, що дядько Сун Джон закінчив навчання в Японії і Сеулі та приєднався до лав південнокорейської армії. Мій дядько був розумним і сміливим юнаком, зі сильним духом. Бабуся сумувала за єдиним своїм сином і дуже хотіла з ним зустрітися. А ще будь-якою ціною вона хотіла захистити мене, свою внучку, щоб я ні в якому разі не потрапила до лап жорстоких комуністів, які би мучили мене. Вона щиро і неодноразово повторювала мені протягом багатьох років: «Ти — справжня Божа донька». І місією її життя було захищати мене від нещасть світу.

Як і більшість людей на Півночі, моя сім'я вважала, що Комуністична партія Північної Кореї довго не протримається. Ми очікували, що після короткого перебування в Південній Кореї комуністичний режим упаде і ми зможемо повернутися додому. Проте історія показала, що ці мрії так і залишилися нездійсненими. Перетнувши 38-му паралель, ми вже ніколи не змогли повернутися на Північ. Озираючись назад, я вірю, що Бог діяв через любов моєї бабусі до сина та внучки. Сумний Шімджон Бога на шляху відновлення людства дуже схожий на засмучену материнську душу, коли та загубила дитину.

«Зараз темно, — прошепотіла мама. — Ходімо!».

Була осінь 1948 року... Ми вийшли з дому серед ночі, мама несла на спині мене, а бабуся — декілька клунків. Шлях від Анджу до 38-ї паралелі доволі великий — 200 кілометрів прямою дорогою. Ми ішли день за днем, долаючи цю відстань. Кожен крок тієї подорожі був сповнений тривоги за наше життя. Вночі ми спали в порожніх будинках, а коли випадала ранкова роса — продовжували шлях. Наше взуття було вбогим, а дороги — нерівними, тому вже з самого початку нас боліли ноги. Найважче було переживати голод. Ми стукали в двері пошарпаних хатинок і обмінювали щось зі своїх речей на їжу — зазвичай це була чашка вареного ячменю чи рису. Долаючи труднощі, ми ішли й ішли на Південь. Здавалося, цьому шляху не буде кінця.

Щоб ускладнити такі подорожі, комуністи переорювали поля і нівечили узбіччя доріг. Тремтячи від холоду, ми ішли полями, ноги грузнули, немов у болоті. Попри це ми прямували далі, орієнтуючись лише по зорях.

Вояки північнокорейської народної армії блокували 38-му паралель, тому вони легко впіймали маму, бабусю та мене. Нас замкнули в сараї разом з іншими переляканими людьми, які крокували в тому ж напрямку, що і ми. Солдати жорстоко ставилися до чоловіків, та не зачіпали жінок і дітей.

Якось хтось із дорослих попросив мене віднести їжу солдатам, які стояли на варті. Незважаючи на те, що моя душа тремтіла, я зобразила посмішку і передала їжу вартовим. Після того, як я зробила це кілька разів, їхні серця розтанули, й однієї ночі вони звільнили нашу сім'ю. Солдати наказали нам повертатися до рідного міста, і поки вони нас бачили, ми ішли в тому напрямі, перебуваючи між життям і смертю. А коли настала ніч, ми застигли в очікуванні. Тоді Небеса послали нам молодого чоловіка, який провів нас шляхом життя. Під покровом темряви, крокуючи за ним, ми перейшли 38-му паралель.

Ідучи, я так раділа, що раптом сказала матері: «Нам же більше не потрібно співати пісні, які прославляють Кім Ір Сена? Я заспіваю пісню з

південної частини Кореї!». Це було не що інше, як втручання Бога, бо солдати а південнокорейської сторони теж пильно чатували. Коли я радісно заспівала кілька рядків пісні, у кущах попереду ми почули шелест. Насторожившись, ми застигли на місці, боячись, що нас знову схоплять північнокорейські солдати. Однак зітхнули з полегшенням, коли побачили, що з чагарників вийшли солдати-південнокорейці. Вони сказали, що чули, як ми наближаємось, і вже хотіли обстрілювати. Та, почувши спів дитини, опустили зброю. Вони привітали і заспокоїли нас.

Один із солдатів сказав: «Напевно, вам було непросто дістатися сюди з такою милою маленькою дитиною. Хоч цього може бути і замало, але, будь ласка, візьміть». Ми були щиро вдячні цьому солдатові, через якого Бог дав нам достатньо грошей, аби ми дісталися до Сеула.

Озираючись назад, я розумію, що якби тоді не заспівала, ці молоді солдати, ймовірно, прийняли би нас за північнокорейських вояків і застрелили. Отже, Бог вкотре захистив нас. Переживши всі ці труднощі, ми безпечно дісталися до Південної Кореї. Однак, вирушивши в цю подорож, ми розсталися з моїм дідом, якого більше ніколи не бачили.

Південна Корея була нам незнайомою. Ми ніколи не бували в Сеулі, тому були розгублені і не знали, як нам жити. Ми втратили якорі віри, а наша надія зустріти Господа, що повернувся, потонула в тумані. Ми не мали ані грошей, ані навичок, якими можна було би заробляти на життя. Ми отаборились у пошарпаній порожній хаті і ледве перебивалися з дня у день. Все, що ми могли — це спілкуватися з людьми.

Однак найневідкладнішим завданням для нас став пошук дядька Сун Джона. Він був єдиною людиною, на яку ми могли покластися в Південній Кореї, і ми сподівалися, що той зараз десь у Сеулі. У молитві мама запитувала: «Що я маю зробити, щоб знайти свого молодшого брата?». Щодня вона щиро молилася, аби знайти брата, на якого могла б покластися. Ми зосередилися на пошуку, відвідували клініки й аптеки.

Тоді отримали несподіване благословення від Бога: просто на вулиці зустріли чоловіка, який був дядьковим другом. Це справді була Божа провіденційна допомога. Друг розповів нам, що дядько Сун Джон служить у штабі армії в сеульському районі Йонсан. Після повернення з Японії він закінчив фармацевтичний коледж у Сеулі, а потім пройшов підготовку офіцера фармацевтики в Корейській військовій академії. На ту пору він служив старшим лейтенантом.

Цей добрий чоловік відвіз нас у Йонсан. Що то була за зустріч! Сун Джон радів, що побачив матір, сестру і племінницю. Він і уявити собі не міг наші умови на Півночі, з жалем слухаючи, що нам довелося пережити, аби дістатися до Сеула. Дядько одразу винайняв для нас невелику кімнату в Хьочандоні.

Наше життя на Півдні доволі швидко в нормувалося. На вільній землі Південної Кореї я вперше почала відвідувати початкову школу Хьочан. Мені подобалося щодня ходити до школи з портфелем, наповненим книгами. Старші мешканці околиць гладили мене по голові, сусідські діти теж приязно до мене ставилися. Цікаво, що тоді ми жили в орендованій кімнаті поблизу Чхонпа-дона — району, де сім років по тому наші пошуки Господа Другого прищестя успішно завершилися. Але до того часу в нашому житті відбулося ще багато карколомних подій.

У Хьочан-доні ми почули новину про те, що Чонг Сок Чон — старший син засновниці Церкви Святого Господа — оселився в Південній Кореї. Ми сприйняли це як диво, тому молилися, щоби Бог направив нас зустрітися з ним. Загалом ми були вдячні Богові за те, що мій дядько служив офіцером армії і що сім'я Чонг Сок Чона з Церкви Святого Господа також перебралася на Південь. Без сумніву, наш Небесний Батько підготував шлях, аби захистити ту, яка покликана служити людству як Єдинородна Донька, ту, якій Він довірить Своє провидіння. Тепер, коли наша фізична подорож завершилася в оазисі, настав час відновити наш духовний шлях.

Revision #2

Created 16 October 2022 19:49:06 by andres

Updated 3 November 2022 09:10:28 by andres